

EL TEATRE CATALÀ ES QUEDA SENSE LA VEU CRÍTICA DE JORDI MESALLES

Elena Hevia

ARTICLE PUBLICAT A *EL PERIÓDICO* EL 10 DE NOVEMBRE DE 2005

El director i dramaturg va morir als cinquanta-dos anys per una afecció cardíaca.

Un atac de cor va acabar ahir amb la vida de Jordi Mesalles (Barcelona, 1953) al seu domicili particular a l'edat de cinquanta-dos anys, i va truncar així una carrera que els últims anys s'havia vinculat especialment al Teatre Lliure, on el director d'escena havia presentat *Després de l'assaig*, segons un telefilm d'Ingmar Bergman; *Sik-Sik* i *El barret de copa*, d'Eduardo de Filippo, i la que serà ja la seva última obra, *Mathilde*, de Veronique Olmi, amb Montse Guallar i Lluís Marco. Mesalles, professor de l'Institut del Teatre, preparava aquests dies un taller per a la seu de Terrassa.

Vincular el teatre al moment present va ser una de les seves grans inquietuds, que ben aviat es va veure reflectida en els seus treballs. El seu debut com a director va ser *El mal de joventut*, de Bruckner, amb la seva companyia Teatre del Trànsit, però va ser la seva segona incursió, *Els Beatles contra els Rollings Stones*, la que li va proporcionar una popularitat no buscada. L'obra, escrita per Mesalles amb Miquel Casamayor, va propiciar una picabaralla amb el Departament de Cultura de la Generalitat, que es negava a estrenar l'obra al Romea (Ilavors Centre Dramàtic) si no se n'eliminaven paraules suposadament obscenes com *menstruació*, *magrejar*, *cardar* i *clitoris*. Mesalles va denunciar la censura a les pàgines d'*El Periódico* i finalment l'obra es va estrenar en la seva versió original.

Molt actiu durant els anys vuitanta, quan es va dedicar a introduir en la cartellera autors majors com David Mamet, Milan Kundera i Thomas Bernhard, Mesalles va estar vinculat a La Gàbia de Vic abans de crear El Teatre a la Deriva. Els seus èxits *La Senyora de Sade*, *La força del costum*, *L'art de la comèdia* i *En la solitud dels camps de cotó* no van minvar la seva veu crítica amb teatres institucionals com el TNC, per al qual propugnava, amb duresa, que «s'hauria de convertir en un multicine». Va exercir de franc tirador de l'escena.